

Hermina Džafić, učenica III razreda Mješovite srednje hemijske škole u Tuzli

„Kući je potrebniji čovjek, nego čovjeku kuća“

Pričat ću vam o jednom čovjeku iz davnog vremena, po imenu Ali. Živio je u dalekoj Arabiji sa svojom kamilom Adom i sa svojim stadom ovaca. Oduvijek je bio skroman, povučen i dobroćudan musliman. Svi ljudi iz tog mjesta su ga poznavali po dobroti i rado su se družili sa njim. Međutim, Ali je imao poseban dar za koji niko nije znao. On je mogao da razumije životinje i da razgovara s njima. Tako je jednog dana Ali slučajno upoznao zmiju, a ni slutio nije da će mu taj susret sa zmijom promijeniti cijeli život iz korijena.

Zapravo, možda je bolje da vam priču o Aliju i susretu sa zmijom ispriča on sam...

***

"Ali, kako si danas? Da li opet ideš na onaj izvor da napojiš stoku?", upita me jedan trgovac tkanina.

"Da, idem do tog izvora. Hvala Bogu na tom izvoru. Da nema tog izvora, sva naša stoka bi uginula od ovih visokih temperatura."

"Zamolio bih te za jednu uslugu, ali ne znam da li ćeš pristati", rekao je nesigurno trgovac i počeo se po vratu.

"Nikada ne bih odbio molbu starijih osoba. Moje dostojanstvo i obraz mi to ne dopuštaju. Reci, šta god da je u pitanju," rekao sam veselim tonom.

"Prije par dana došla je jedna sluga od bogate djevojke da joj nabavim finih materijala za njene halje. Učinio sam ono za šta me platila, ali postoji problem. Ne mogu joj odnijeti materijal jer nemam čime da prevezem taj materijal. Pa bih te zamolio da joj ti odneseš to jer imaš kamilu. Ne brini se, platit ću ti koliko god kažeš," bio je na rubu plača a meni se srce stegnulo od tuge, "jer taj materijal mora biti tamo do Bajrama, a Bajram je za pet dana."

"Naravno da ću ti pomoći. Ti pripremi sve što trebam ponijeti, a ja odoh otjerat ovce nazad u tor i da spremim Adu za put. Ne brini se ništa." Rekao sam mu ohrabrujućim glasom. Zahvalnost u njegovim očima je isijavala kao varnice. Nasmijao sam se i zaputio se prema kući sa svojim ovčicama.

"Znaš, nije baš blizu dvor te dameee čim te zamolio da materijal odneseš pet dana prije Bajrama. Čeka te najmanje tri-četiri dana putovanja do tamo. Nikada nisi toliko putovao", čuo sam jednu od ovaca kako mi ovo govori.

Nasmijao sam se i rekao: "Znam i sam rizik koji sam preuzeo, ali šta ću kada nisam mogao odbiti tog sirotog trgovca. Znaš i sama kakav sam po prirodi."

"Meeehhh... znam i ponekad mi bude žao kada vidim šta sve radiš da bi ugodio ljudima. Bojim se za tebeeee."

Slegnuo sam ramenima i potjerao brže stoku.

***

Pripremajući se za put, pronašao sam ogledalo koje je moja majka ostavila meni u amanet. Dobro se sjećam njenog mekog, zategnutog i uvijek nasmijanog lica. "Jako mi fali," pomislio sam i sjetno uzdahnuo. Par sekundi sam tako stajao i prisjećao se naših lijepih i dragih uspomena. Kada sam imao sedam godina, ona je umrla. Nikada nisam saznao pravi razlog smrti. Sjećam se jedne žene iz komšiluka, živjela je preko puta nas u staroj trošnoj kući. Ona je prva prišla u pomoć kada je moja majka dobila neki napad. Rekla mi je da joj donesem iz njene kuće neke plahte i neko njeno ljekovito bilje. Kada sam joj to donio, istjerala me na mjesečinu i rekla mi da tu sačekam. Sati su prolazili, a iz kuće niko nije izlazio. Čulo se samo neko tiho stenjanje i glas starice kako moli Boga da ona preživi ovu noć. Plakao sam cijelu noć i zadnje čega se sjećam jeste izlazak sunca iza horizonta. Nasmiješio sam se tom veličanstvenom prizoru i pao u duboki san. Moj život nakon tog sna nije više bio isti. Ostao sam sam na ovom svijetu, bilo je to jako teško i bolno za jedno sedmogodišnje dijete. Nakon mamine dženaze, naša komšinica Fatima uzela me pod svoj krov. Ona me odgajala, pazila, školovala sve do moje petnaeste godine. Pitao sam je jednom gdje joj je muž i da li ima djece, a ona me pomazila po kosi i rekla mi da su joj muža ubili i da je imala kćerku Humejru. Bojažljivo sam je upitao gdje je ona sada, zašto nije sa svojom majkom, rekla mi je samo da ne zna gdje je ona sada i da li je uopšte živa. Bilo mi je zaista žao što sam išta pitao kada sam vidio tugu i suze u njenim očima. Nakon toga, više nikada nisam pitao za njenu porodicu. Pošto je i Fatima bila starija žena, preminula je kada sam imao petnaest godina. Po drugi put sam ostao sam. Međutim, sada mi je bilo lakše jer sam bio zreliji i stariji. Znao sam raditi kućne poslove, hraniti i brinuti se o životinjama, trgovati raznim stvarima, a sve zahvaljujući mojoj Fatimi. Uložila je mnogo truda i vremena da od mene napravi "pravog čovjeka". Pošto sam znao oko trgovine, jedan trgovac me unajmio kao svog računovođu. Radio sam kod njega par godina i kada sam skupio dovoljno novca, kupio sam sebi kamilu i odlučio sam da se preselim. Nisam imao ništa više da me veže za to mjesto. Da se razumijemo, bilo mi je stvarno teško napustiti rodnu kuću i grad, ali boljele su me uspomene koje sam stvorio tu, a još više me boljelo što nemam nikog svog sa kime mogu stvarati nove priče i uspomene. Znao sam da će kuće propasti bez moje brige i mog prisustva, ali sam to odbijao priznati. Pomislio sam da ako i na sekundu priznam da će kuće propasti bez mene, promijenio bih odluku o odlasku. Srce mi se stezalo od tuge i boli, ali želja za odlaskom je bila veća od želje za ostankom. Tako sam uzeo najpotrebnije stvari, spakovao se i krenuo iz Zabuluna prema Gesuru. Tamo sam našao smještaj i ostao sve do današnjeg dana.

Stavio sam ogledalo u torbu i zaputio se prema trgovcu po materijal.

***

Put od Gesura do Benjamina je bio poprilično dug i naporan. Putovao sam 4 dana i stigao sam negdje oko akšama. Na ulazu u grad, dočekala me straža sa pitanjima gdje sam se zaputio i zašto. Objasnio sam im zašto sam došao i kome sam se uputio, ali oni me i dalje nisu puštali. Rekli su kako ja ne mogu ući u grad jer je trenutno zabranjen ulaz svim posjetiocima i trgovcima i da sačekam do sutra kada dolaze svi iz okolnih mjesta da tu obilježe Bajram. U tom trenutku je naišla ogromna kočija, a u njoj djevojka nestvarno lijepa kao san. Djevojka je imala plave oči, izražene *smijalice* na obrazima, crnu kosu i neobičan mladež iznad usne koji joj je davao poseban izgled. U tom trenutku se nasmijala i nestala u prašini koju je dizala njena kočija. Pitao sam se ko je ta djevojka koja nestade u vrtlogu prašine. Iz razmišljanja me prenu smijeh

stražara. Smijali su se i gledali u mene, pa sam ih upitao zašto se smiju. Rekli su mi da mogu samo da gledam za kočijom jer je ta djevojka careva kćerka. U meni se probudila želja da saznam sve o toj djevojci prelijepih očiju. Ono što sam osjećao je čista znatiželja za saznanjem ko je ta djevojka. Odlučio sam da ih poslušam. Rasklopio sam šator pokraj nekog drveta i legao da spavam jer sam bio umoran od puta, a prije tog sam napojio i nahranio Adu.

Dok sam polako zaspivao, osjetio sam nešto hladno na ruci, ali nisam obraćao pažnju na to jer mi se spavalo. Nakon par sati sna, probudio sam se svjež i odmoran. Ugledao sam smeđu zmiju koja je imala razne šare na sebi. Gledala je u mene i pružala svoj otrovni jezik ka meni.

"Osjetila sam tvoj dolazak," progovorila mi je piskutavim glasom. Gledala me izazovno krećući se oko mene. Ja sam sjedio i šutio. Iako mogu razgovarati sa životinjama, nikada se neću moći osloboditi straha od zmija. Znam da je to velika ludost, ali svi mi imamo neke strahove kojih se ne možemo osloboditi iako znamo da su nastali iz naše bujne mašte.

"Znam da me jako dobro razumiješ i da možeš pričati ssa životinjama."

"Mogu da pričam sa životinjama, istina je. Ali kako ti to znaš? Nikome to nisam rekao, a oni koji su znali su sada mrtvi," upitao sam je radozno.

"Vidim, Fatima ti nije ispričala cijelu istinu." Nakon ove njene rečenice sam se sledio. Da li je stvarno postojalo nešto što mi Fatima nije rekla i zašto mi to nije rekla? Zmija je primijetila kako sam odlutao u mislima pa je rekla da je pratim. Izašli smo i sjeo sam ispred šatora. Podigao sam pogled u nebo i vidio mnoštvo prekrasnih zvijezda koje su krasile nebo, a lagani povjetarac je još više uljepšao tu noć. Sumnja me izjedala te sam odlučio da pitam zmiju da mi kaže istinu. "Pošto ne vrijedi da ovako sjedim i mučim sebe raznim pitanjima, reci mi tu istinu kada već znaš."

"Vidim da si tu odlučnost i direktnost naslijedio od majke. Drago mi je da si naslijedio nešto lijepo od nje. No, neću da odugovlačim sa pričom," rekla je i ja sam kimnuo glavom kao znak da nastavi dalje.

"Tvoja majka, Alija, bila je jedna od boljih osoba ovog svijeta. Spasila me jednog dana kada me tvoj otac udario samo zato što se bojao zmija..." Zapravo, sada kada se prisjetim, majka mi nikada nije pričala o ocu. Kao mali, sam ju uvijek zapitkivao gdje je on i kada će se vratiti i uvijek mi je govorila da se okanim tih pitanja jer on neće nikada doći. Mnogo noći sam proveo plačući jer nemam oca i zbog ismijavanja djece iz kasabe.

"Od tada, ja sam svjedok džehennema koji je tvoja majka proživljavala svaki dan. Tvoj otac je mnogo loša i zla osoba. Tvojoj majci je nanio i previše bola. Svake noći je dolazio pijan kući, tukao je, izgladnjivao, istjeravao iz kuće trudnu...jednom riječu... džehennem. Saznanje da je trudna, bio je ogroman šok za njih. Alija se brinula za tvoj život, a Enes je mislio o tome kako treba hraniti još jedna usta i kako ćeš mu biti samo teret. U vrijeme kada je tvoja majka bila u petom mjesecu trudnoće, doselila se Ivana..."

"Izvini što te prekidam, ali ko je Ivana? U kasabi su svi oduvijek bili muslimani i svi su imali muslimanska imena," upitao sam zbunjeno.

"Ivana je Fatima koja te othranila nakon majčine smrti. Ona je bila katolkinja i doselila se... zapravo, pobjegla je od svog muža iz Turske u Zabulun. Kada je došla u kasabu, predstavila se kao Fatima i jedino što su znali o njoj je njeno ime. Postala je prijateljica sa tvojom majkom, a tvom ocu se to nije sviđalo. On je postao druga osoba kada je upoznao Fatimu. Prestao je da pije, iz kuće nije izlazio, pazio je Aliju, udovoljavao joj... Alija se bojala te nagle promjene raspoloženja. Svaku noć je molila Boga da je zaštiti da ona može zaštititi tebe i da Enesa sačuva od loših navika i puteva. Fatima i Alija su se družile, zajedno išle na izvore da donesu vodu, zajedno dočekivale praznike i rado ih provodile zajedno. Alija je Fatimu smatrala svojom

sestrom, a ona je nju iznevjerila. Kada je tvoja majka počela da se porađa, tvoj otac je nestao. Ni traga ni glasa od njega nije bilo. Tražili su ga po kasabi, po cijelom gradu, ali njega nije bilo. Međutim, dok se tvoja majka porađala, počela je kiša da pada a gusti crni oblaci kao da su se spustili u grad. To nevrijeme najavljivalo je nešto loše. Malo iza ponoći, začuo se plač. Rodio se maleni dječak i malena djevojčica..."

"MOLIM? Ti pokušavaš reći da ja imam sestru? Gdje je ona sada? Bože, zašto ja ovo tek sad saznajem? Godinama sam odrastao sam, a nisam ni znao da imam nekoga svog na ovom svijetu. Gdje je? Reci mi!!!" bio sam izvan sebe od šoka," Ne mogu vjerovati da je majka dopustila da nas razdvoje..."

"Prvo se smiri. Tvoja majka nije znala da je rodila blizance jer je imala vrućicu. Nakon poroda je pala u nesvijest i nije se budila sve do podne sljedećeg dana. Bila je jako loše."

"Ako je ona bila u nesvijesti, kako su nas razdvojili?"

"Oko ponoći došao je tvoj otac, uzeo Havu i nestao. Fatima ga nije spriječila u tom naumu jer joj je on dao vrećicu zlata i rekao joj da Aliji kaže da je rodila samo jedno dijete. Pratila sam tvog oca i vidjela sam kako daje Havu nekom čovjeku koji je bio obučen u skupu odjeću. Pretpostavljala sam da je to bio neki car jer je bio okružen stražarima, a pored njega je stajala žena koja je uzela bebu od tog cara i unijela je u ogromnu kočiju. Sve to mi je bilo sumnjivo jer su se sastali oko ponoći u mračnoj ulici. Taj car je izvukao iz džepa dvije vrećice i pretpostavljam da je u njima bilo zlato. Moja radoznalost mi nije dala da ostanem mirna, pa sam se uvukla u kočiju i čekala sam da krenemo. Nakon par minuta, ušli su u kočiju i ona se pokrenula. Žena koja je držala Havu bila je oduševljena njome, majčinska ljubav joj je isijavala iz očiju. Njen muž je gledao mило i sa puno ljubavi. U tom trenutku sam osjetila olakšanje jer sam shvatila da će Hava biti jako srećna i da joj neće faliti ništa sa tim ljudima. Dali su joj ime Hava onog trenutka kada ju je car primio u naručje. Kočija se zaustavila. Sišla sam sa kočije i krenula sam za njima kroz mrak. Ušli smo u neku malu kućicu i čula sam kako car govori da je sve prošlo kako treba i da će nastaviti putovati malo prije izlaska sunca. Žena se složila sa njim i vratila pažnju na maleni smotuljak koji je držala u naručju. Da ne dužim priču, preći ću na dio kada smo došli u dvor. Putovali smo par dana i napokon smo stigli do odredišta u Benjaminu. Bio je to dvor cara Muhammeda i njegove žene Sene. Njih dvoje nisu mogli imati djece pa su odlučili usvojiti dijete, ali iz nekog dalekog mjesta da se ne bi saznalo da to nije njihovo dijete. Tvog oca je našla Fatima jer je bila dužna caru. Kada je ona pobjegla od svog muža, car joj je pružio zaštitu i ona mu je uzvratila tako što je išla od mjesta do mjesta i tražila pogodnu porodicu od koje bi usvojila dijete. Tvoja majka i tvoj otac su bili idealni za to i kada je ponudila tvom ocu veliku količinu zlata, on je pristao. Zato se on promijenio prema tvojoj majci, ali i dalje nije volio to što su one bliske jer se bojao da Fatima ne oda njihov zli plan. Plan je bio da uzmu dijete po rođenju odmah a da Aliji kažu da je dijete umrlo. Međutim, kada su vidjeli da su blizanci, bilo im je lakše. Enes je uzeo djevojčicu i odnio je caru. Tvog oca nije bilo u trenutku poroda tvoje majke jer je išao tražiti cara da mu javi da će uskoro dobiti dijete i da pripreme novac. Hava je odrasla kao njihovo dijete u bogatstvu, sreći, ljubavi i miru. Ništa joj nije falilo, ali je bila jako usamljena. Noći je često provodila pišući priče ili plačući jer nema nikoga. Nije smjela izlaziti van dvora sama pa nije imala ni prijatelja. Jedino društvo su joj bile životinje. Ne, ona nije mogla da razumije životinje kao ti. Da ih je mogla razumjeti, misliš da joj ne bih rekla za tebe?"

"Da...to valjda ima smisla..."uzdahnuo sam razočarano i pustio je da nastavi priču.

"Za to vrijeme, tvoj otac je napustio tvoju majku i otišao negdje. Fatima je ostala tu jer je osjećala krivicu, a tvoja jadna majka nikad nije saznala za svoju kćerku. Umrkla je misleći da je rodila samo tebe. Ono što ti želim reći jeste da je tvoja sestra ona djevojka koju si vidio u kočiji kada si tek došao. Ona je ta careva kći kojoj moraš odnijeti materijal za halje. Tvoj dolazak sam

osjetila i pratila sam te otkako si došao u ovo mjesto. Znala sam da ne znaš istinu pa sam te čekala da dođeš i da ti kažem sve. Znam da te zanima kako sam predosjetila tvoj dolazak. Ja sam posebna vrsta zmija koja ima posebne moći. Zato ti sada predlažem da sačekaš zoru i da odeš po svoju sestru."

"Sve je to sjajno, ali kako da ja dođem do nje? Dvor ima preko 20 stražara, a i ne znam kako da uopšte dođem do njene sobe." U glavi su mi se vrtjeli razni načini kako da dođem do nje, ali nijedan nije bio dovoljno dobar. Nisam poznavao grad, dvor, ljude, skrivene ulice...bio sam potpuni stranac i neznalica u ovom gradu.

"Razumijem te u potpunosti, ali zaboravljaš jednu činjenicu. Ti pričaš sa životinjama. To ti je i više nego dovoljno da se snađeš i dođeš do nje." Morao sam priznati da je u pravu i da sam ispao "zelen". Odlučio sam da sa druge strane preskočim bedeme i da uđem u grad. Adu sam svezao blizu bedema i ona mi je rekla da to ne radim jer ima loš predosjećaj. Nisam ju poslušao. Preskočio sam bedeme i ušao u grad. Grad je bio pust, u kućama su gorjele svijeće i vidjela bi se po koja ljudska sjena, a ponekad bi vjetar donio intimne razgovore životinja. Znao sam Hava živi u dvoru koji je bio iznad grada jer sam zamolio jednu ptičicu da sazna informacije o njoj. Rekla mi je gdje živi i kako mogu doći do nje. Oprezno sam hodao preko trga i osluškivao svaki šum. Kada sam sam se približavao dvoru, adrenalin i strah su se rasli. Došao sam do balkona koji je bio visok i nisam mogao da se popnem. Razmišljao sam kako da se popnem i sjetio sam se jednog načina. Dok sam prolazio pokraj jedne kuće, čuo sam razgovor dviju kamila. Vratio sam se do te kuće i upitao ih za pomoć. Bile su jako iznenađene kada su vidjele da ih razumijem i da one razumiju mene.

"Kako to da te razumijemo," upitale su me iznenađeno.

"Mogu da razumijem govor svih životinja od svog rođenja. Da li ste spremne da mi pomognete?"

"Da, spremne smo ti pomoći," rekle su odlučno i krenuli smo ka dvoru.

Kada smo došli do balkona koji se nalazio ispod dvora, popeo sam se na njihova leđa i popeo se na balkon. Njima sam rekao da me sačekaju ali da budu što tiše. Ptičica koja mi je donijela informacije o Havi vodila me kroz duge hodnike ukrašenim raznim slikama, cvijećem i vazama. Sve boje su bile usklađene jedna sa drugom i sve je bilo čisto i uredno. Pitao sam se kako je sve ovako uredno i koliko im dnevno treba vremena da sve ovo dovedu u red. Ptičica mi je rekla da smo stigli i ja sam otvorio vrata njene sobe i ušao. Ona je spavala na velikom krevetu preko kojeg je bila spuštena bijela prozirna zavjesa. Došao sam do kreveta, skinuo zavjesu i pogledao je. Bila je prelijepa baš kao i naša majka. Srce mi je zakucalo kada sam shvatio da je ona zapravo moja sestra. U tom trenutku ona je osjetila moje prisustvo i naglo se trгла iz sna. Počela je da vrišti i stražari su odmah ušli u sobu. Nije mi bilo jasno kako su tako brzo došli kada sam ja prije minutu bio ispred i nije bilo nikoga ispred vrata. Oni su mislili da sam lopov pa su me zgrabili i odveli pred cara. Njemu sam ispričao sve ono što mi je rekla zmija, ali mi on nije vjerovao. Gledao me iznenađeno, a Sena samo što nije pala u nesvijest od šoka. Pogledao sam u Havu i ugodno se iznenadio. Gledala me je sa suzama u očima i odjednom je poletjela u moj zagrljaj. Zagrljao sam je čvrsto kao da mi život ovisi o tom zagrljaju a imao sam osjećaj kao da držim cijeli svijet u rukama. Pitao sam cara da povedem Havu sa sobom jer je ona moja sestra i on je negodovao. Sena mu je prišla i rekla da je pusti jer nemaju pravo da je zadržavaju više i da ima dovoljno godina da odluči sama o svom životu. Car je poraženo rekao da može ići, ali pod jednim uvjetom a to je da za svaki praznik dođu kod njih i da ih provedu zajedno. Ona se složila, a i ja sam. Bila je to lijepa ideja, a to je bilo najmanje što sam mogao učiniti i za njih i za nju. Odrahnili su Havu na najbolji mogući način. Ona je spakovala svoje stvari i napustili

smo Benjamin kroz dva dana. U međuvremenu sam joj pričao o majci, Fatimi, rodnom mjestu, našoj kući a ona me pomno slušala. U tom trenutku, u meni se stvorila želja za ponovnim odlaskom u Zabulun. Sada sam imao razlog vratiti se tamo i nastaviti život tamo gdje je stao. To sam saopštio i Havi, a ona je vrištala od sreće. U Gesur smo svratili da uzmemo moje stvari, da potjeram stoku i Adu i da se oprostim sa trgovcem koji je bio ključan u pronalasku moje sestre. Da me on nije zamolio da odnesem materijale, ja nikada ne bih saznao istinu i nikada ne bih pronašao svoju sestru. Kada sam otišao do njega i kazao mu kako je sve bilo, on je zaplakao od sreće i zahvalio se Bogu što mi je podario takvu sreću. Oprostio sam se sa njim i nas dvoje smo krenuli prema svojoj kući. Nijedan osjećaj se ne može mjeriti sa onim što sam osjetio kada sam ušao u našu rodnu kuću. Kao da je se sve posložilo i došlo na svoje mjesto. Davna sjećanja i uspomene su navirale kao bujica u mojim mislima. Sestra je hodala kroz kuću i gledala stare prašnjave slike koje su stajale na staroj vitrini. Pomislio sam kako je kući potrebniji čovjek nego čovjeku kuća i to je bila istina. Iako sam ja platio čovjeku poveliku sumu novca da se brine o kući, on to nije učinio. Sada, deset godina nakon povratka, kuća je puna prašine, krov je procurio, namještaj je propao i istruhnuo... bilo je mnogo štete na kući. Bilo mi je krivo što sam otišao i što sam dopustio da kuća propadne. Kuća je kao i cvijet. Ako se brineš o njemu i redovno ga zalijevaš, ona će cvjetati i biti zdrava. U suprotnom će uvenuti i postati prah. Hava je primijetila moju tugu i rekla mi da se ne brinem.

Sjetio sam se jednog poklona koji mi je dala majka. Bilo je to ogledalo. Poklonio sam ga Havi, a ona je ostala bez riječi. Znao sam koliko joj to znači i znam da nema nikakvu uspomenu na pravu majku. To ogledalo je jedina stvar po kojoj će ona pamtiti našu majku, a ja imam dosta uspomena koje ću čuvati kao najdragocjeniji poklon od majke.

***

Ovo je priča o Aliju, ispričana onako kako ju je on želio ispričati. Ali i Hava su polako popravljali kuću, a samim tim popravljali su i gradili odnos brata i sestre. Kako su napredovali poslovi na kući, tako je napredovao i njihov odnos, njihova ljubav. U toku popravke kuće, vrijeme ih je jako dobro služilo i Ali je to rekao Havi. Ona se nasmiješila i rekla mu da ona ima poseban dar kao i on. Rekla mu je da može kontrolisati kišu, sunce i biljke i da zato oko kuće rastu nove biljke i da ih vrijeme jako dobro služi. Pošto su oko kuće rasle nove biljke, životinje su tu našle utočište i njihova kuća je ponovo oživjela.

Nikada neće dopustiti da im kuća propadne, da ostane sama i prazna. Ali je zamislio kuću kao jedno malo dijete. Ako ga ostavi samo, ono će postati tužno i plakat će. Djetetu će često biti neko potreban, ali će nekada dijete biti potrebno ostaviti da bude samo. Tako je i sa kućom, mislio je Ali dok je gledao u Havu, svoju sestru.